

straks, hoor, je moet ook eens in de feeststemming komen. Je lijkt wel mal met je bezwaren'.

Terwijl liepen Huib en Blécour met Gerbrandts mee naar zijn kleedkamer. Maar nog vóór ze daar waren, traden hun haastig twee vrouwen opzij. Til! Met Cootje! En achter hen aan een zwaarlijvig heer, vaalbruin van gelaatstint, een indischman. Met zelfverwilt bedacht zich Huib, dat hij zijn vrouw nog in 't geheel niet had gemist, hier achter de tooneel-schermen. Ze was er ook nog nooit geweest. Zeer blank en bleek stond zij nu vóór hem, de glanzend bruine oogen in deze schemering bij uitstek groot en donker, plots nog sterker blinkend achter vocht, de zwakke mond van ontroering een weinig geopend. Hij voelde haar krampig-nerveuzen handdruk, hoorde haar week, gedempte stem: 'Lieverd! Wat heerlijk! Ik feliciteer je wel!' Hoe vreemd, hiér die stem. Iets onmogelijks. . . .

'Tillette-schat! Dank je wel! Ja, 't was een gróót succes, hè?' Hij nam haar hunkerende gestalte een oogenblik tegen zich aan, kuste den beverig toegestoken mond. Och, ook zij, ze kon het immers niet helpen, wist trouwens nog heelemaal van niets. . . . 'En is Co daar ook al? Aardig van je, Co! Hoe gaat het?'

'Best, dank je. 'k Feliciteer je ook, hoor! Wel een goeie vertooning, hè? Ofschoon lang niet eenvoudig genoeg volgens mij'. Ze keek schichtig om, of Gerbrandts haar niet beluisterde, maar vervolgde, gerustgesteld, wat zachter toch: 'Te ijdel alweer, hè? Veel te opgeschroefd. Toch altijd hetzelfde bij hém. Enfin! Over 't stuk moeten we nog maar 's praten, Huippie! Mag ik je intusschen 's even voorstellen: mijn vriend, meneer van Tholen. Hij heeft me gechaperonneerd van avond en wou nu ook met alle geweld mee om jou te complimenteeren'.

'Daar is gelukkig geen geweld voor noodig geweest', lachte de indischman, langzaam leggend zijn mollige hand in de spierig-nerveuse van Hoogland. Zij wisselden een paar beleefdheidswoorden; met een zoekende belangstelling keek Huib in het grauwpaffige gelaat tegenover hem. Dit was dus die nieuwe vriend van Cootje. Hij wist er al van, deze van Tholen maakte zijn zusje het hof en ook zij dacht er ernstig over met hem te trouwen. Die Co toch! Haar hoeveelste vriend was dit nu al! Zou deze 't nu worden? Zoo jammer. . . . Van Tholens glimmende, kleingetrokken oogjes stonden Huib niet aan; een lichte schrik en vage afkeer hadden hem bevangen bij 's mans nadering. Maar Co had zijn breede gulhartigheid geprezen en de ruimte van zijn opvattingen, gunstig aftekend, volgens haar, bij die van de meeste Hollanders. Trouwens, wie kon koppige Cootje raden? Hij, Huib, alléén misschien. . . . En nog niet eens altijd.

'Mevrouw', zei Gerbrandts tegen Til, na een heen-en-weer van felicitaties en complimenten, op zijn vleidendsten toon: 'Wij wilden uw beroemde man eens fêteeren van avond. U is natuurlijk ook van de partij. Wij